

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. N.,**
nar.,
státní příslušnost: Arménská republika,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2024, č. j. KRPA-107507-10/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle něj vycházel z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí odůvodnil pouze obecně. Taktéž délka zajištění nebyla dostatečně odůvodněna. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a skutečnost, že je možné k němu přistoupit až tedy, pokud není možné využít některé ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48. Žalobce má za to, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo intenzity, pro kterou by bylo nutné jeho zajištění. Naopak má za to, že žalovaný mu měl uložit některé ze zvláštních opatření. Žalovaný se podle žalobce zabýval možností uložení zvláštních opatření nedostatečně. Ignoroval řadu skutečností sdělených žalobcem a rozhodl v rozporu se správním spisem. Žalovaný odkázal na domnělou nebezpečnost a nevěrohodnost žalobce, aniž by obavy v tomto směru podrobněji zdůvodnil. Dle žalobce bylo v jeho případě zajištění nepřiměřené. Poukázal na své rodinné vazby, konkrétně na to, že má v ČR syna a dceru, která je po úrazu invalidní, zajištění vnímá žalobce jako osobní neštěstí. V souvislosti se zajištěním zažívají útrapy rovněž členové jeho rodiny, neboť jim není umožněn kontakt se žalobcem ani finanční podpora. Žalobce dále zmínil, že trpí psychickými problémy, mj. depresemi a úzkostmi. Je válečný veterán poznamenaný válkou a jeho stav nezlepšuje současná situace vzájemných vztahů Arménie a Ázerbájdžánu. Politická situace se opět vyostřila žalobce se obává, že by musel opět na frontu. Drtivá většina blízkých žalobce je po smrti. Má pocit, že na celém světě zůstal sám, zajištění mu připomíná vězení. Dle žalobce veřejný zájem na jeho zajištění těžko vyrovná újmu, která mu je zajištěním působena. Má za to, že bylo možné mu uložit některé ze zvláštních opatření, konkrétně se domnívá, že nejvhodnějším v jeho případě by bylo opatření dle § 123b odst. 1 písm. c), případně a) či d) zákona o pobytu cizinců. Je si jist, že by se hlásil rádně a bez prodlení policii, byl by rovněž kontaktní a zdržoval se na dané adrese. Žalobce dále namítl nepřiměřenou dobu zajištění, která byla stanovena na 90 dní. Délka zajištění nesmí přesáhnout dobu potřebnou k realizaci cíle zajištění. Správní orgán má povinnost důkladně posuzovat veškeré skutečnosti relevantní k zajištění, přičemž ty musí být součástí správního spisu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá zajištění ve spise oporu. V rozhodnutí absentují úvahy o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu zajištění. Žalovaný má dbát předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, avšak také dbát cizincových práv. Vyjma neoprávněného pobytu žalobce na území nepáchal žádnou jinou protiprávní činnost. Není zřejmé, zda žalovaný přihlédl k žalobcově individuální situaci. Dle žalobce byl porušen § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V případě žalobce byly dle žalovaného naplněny podmínky pro zajištění. Žalovaný má za to, že jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, přičemž dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření by bylo nedostatečné a dále, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a poukázal na příslušné důkazní prostředky, vypořádal se s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. Z jednání a pobytové historie žalobce na území České republiky je zřejmé, že by případné uložení zvláštních opatření nerespektoval a nadále by pobýval na území, tak jako tomu bylo doposud. Žalobce si musel být vědom, že

pro svůj pobyt na území České republiky potřebuje patřičné oprávnění a platný cestovní doklad, svou situaci nijak dlouhodobě neřešil. Bylo mu uloženo správní vyhoštění. Nemá stálé bydliště. Žalovaný má dále za to, že dostatečně definoval na straně 4 až 6 rozhodnutí, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že by nadále setrval na území České republiky. Nebýt kontroly ze strany policie, tento stav by se v případě žalobce nijak nezměnil. Žalobce nečinil žádné kroky vedoucí k legalizaci svého pobytu, na území nadále opakovaně neoprávněně setrval a pobýval na území, ač si musel být vědom skutečnosti, že měl z území vycestovat. Co se týče rodinných a soukromých vazeb, uvedl žalovaný, že tyto byly řádně hodnoceny v řízení o správním vyhoštění. Žalobce si sám zapříčinil, že se stal pro správní orgán natolik nedůvěryhodným, že bylo třeba přistoupit k zajištění.

4. Žalovaný má rovněž za to, že dostatečně zdůvodnil délku zajištění 90 dnů. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, bude proto nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti žalobce, kdy pro toto ověření cestou mezinárodní spolupráce a zastupitelského úřadu státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie, (dále též „ŘSCP“). Tento orgán na základě podané žádosti vyhotoví dožadání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Při stanovení doby trvání zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem žalobce o jeho zpětvzetí, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30ti kalendářních dnů.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 30. 3. 2024 byla v tento den vyslána hlídka na zastávku MHD Jindřišská, Praha 1, kde se měli dle oznamovatele nacházet dva muži bez domova, kteří měli v ruce mobilní telefon, kdy oznamovatel se domníval, že by telefon mohl být kradený. Následně byl jeden z oněch mužů ztotožněn jako žalobce, přičemž hlídce předložil dva mobilní telefony, kdy krádež žádného z nich nebyla zjištěna. Bylo však také zjištěno, že žalobce na území pobývá nelegálně.
7. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že tlumočníka nežádá, česky rozumí. Je zdravý. Do ČR naposledy přicestoval v roce 1996. Poprvé tu byl ještě se svou manželkou v roce 1991, to zde byli do roku 1996 a žalobce musel odjet na pohřeb svého otce, téhož roku se opět vrátil. Od roku 1996, kdy přijel naposledy, je zde nepřetržitě. V Arménii nikoho nemá, rodiče i sestra jsou mrtví a žalobce v Arménii od roku 1996 nebyl a neví, kam by tam šel bydlet. Přijel kvůli tomu, že zde jeho manželka měla povolen trvalý pobyt. Žalobce jej měl také, a to do roku 1992, poté mu však byl zrušen, jelikož v roce 1996 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody pro majetkovou trestnou činnost. V ČR ani EU nemá nyní povolen pobyt. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 1. 2023 nerespektoval a nevycestoval, podal odvolání. Žádal i o azyl, chtěl zůstat v Německu, ale pak si to rozmyslel a nakonec žádal

v ČR. Žádal v roce 2019, ale žádost mu zamítli, podal odvolání, ale vzhledem k tomu, že byl opět ve výkonu trestu, neví, jak žádost dopadla. Nevěděl, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta a má zde dceru, o kterou se chce starat, proto do Arménie nevycestoval. Matka dcery však nechce, aby se vídali, proto dceři jen finančně přispívá, jak může. Je si vědom toho, že k pobytu na území ČR potřebuje mít pobytové oprávnění. Žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Peníze si zajišťuje občasnými brigádami. Pas mu ukradli, bylo to někdy v roce 2019, zkoušel třikrát písemně a jednou osobně požádat ambasádu o nový pas, ale neúspěšně. Je rozvedený a má dvě děti, s bývalou manželkou má syna, který je už dospělý a bydlí ve Vsetíně. Dále má s českou občankou dceru, nar. X, která je na invalidním vozíku kvůli zlomené páteři. Je zapsán v jejím rodném listu. Naposledy dceru viděl před měsícem, poté, co jej propustili z výkonu trestu. Předal dceři částku 7 000 Kč. Na území ČR ani EU nemá nikoho blízkého, rodinného příslušníka či blízkou osobu. V Arménii již nikoho nemá. Nemá zde žádný majetek kromě osobních věcí. K dotazu, zda má v domovském státě nějaký majetek, uvedl, že žije s rodinou. Nemá žádnou stálou adresu, naposledy bydlel v X, ale od té doby bydlí různě po ubytovnách nebo, když to jinak nejde, přespí i na ulici. K dotazu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření sdělil, že nemá žádnou stálou adresu ani finanční prostředky. Neužívá drogy ani nepije alkohol. Nemá žádné onemocnění ani nechodí k lékaři, nemá sjednáno zdravotní pojištění. Ukončení pobytu žalobce na území by asi bylo nepřiměřené vůči dceři. Nežije s ní ale ve společné domácnosti. Ve společné domácnosti nežije ani s žádným občanem ČR ani EU. Žádné vazby zde nemá. Páchal zde majetkovou trestnou činnost, byl za ni celkem třikrát odsouzen. Naposledy to bylo v letech 2020 – 2024, předtím v letech 2009 – 2013, předtím již neví přesně, ale byl odsouzen na 9,5 roku a byl mu také kvůli tomu zrušen trvalý pobyt. K dotazu, zda mu v zemi původu něco hrozí, žalobce uvedl, že Arménie je ve válce s Ázerbájdžánem a dochází k ostřelování území, kde žalobce žil, tím by mu hrozilo nebezpečí. Konkrétně žalobci ale asi nic nehrozí. Dlouho již v Arménii nebyl. Překážkou vycestování je skutečnost, že zde má dceru, kterou chce finančně podporovat, i když ji nemůže vídat. K dotazu, proč nevycestoval, když mu nehrozí v domovském státě nebezpečí, sdělil, že zde chtěl zůstat. Nemá žádnou adresu v ČR ani v Arménii, nechce, aby mu byly zaslány žádné písemnosti.

8. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.
9. Dne 2. 4. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 8. 4. 2024 bylo Ministerstvem vnitra vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to do 28. 9. 2024.
10. Na základě tohoto rozhodnutí byl dne 9. 4. 2024 vydán příkaz k ukončení zajištění podle napadeného rozhodnutí, a to ke dni 9. 4. 2024.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské*

republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. Soud úvodem poznamenává, že zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí bylo již ke dni 9. 4. 2024 ukončeno, kdy byl nově zajištěn podle rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu.
15. Soud neshledal namítanou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo ze strany žalovaného naopak přezkoumatelně a dostatečně odůvodněno.
16. S žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
17. Důvodem pro uložení zajištění žalobci byla skutečnost, že žalobce nevycestoval v době, která mu k tomu byla určena na základě rozhodnutí o jeho správním vyhoštění (č. j. KRPA-80409-46/ČJ-2018-000022 ze dne 6. 3. 2019, potvrzeno rozhodnutím ŘSCP ze dne 2. 7. 2020, č. j. CPR 16675-3/ČJ-2019-930310-V246, nabytí právní moci ke dni 12. 8. 2020), čímž naplnil skutkovou podstatu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
18. Námitku, že měl žalovaný žalobci uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
19. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo

cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

21. Soud neshledal pochybení žalovaného, pokud jde o neuložení zvláštních opatření. Žalovaným byly zohledněny všechny zjištěné a žalobcem sdělené skutečnosti, není naopak pravdou, že by žalovaný žalobcem tvrzené skutečnosti ignoroval, kdy nadto žalobce v žalobě blíže neupřesnil, které skutečnosti dle něj měly být ze strany žalovaného ignorovány.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně poukázal na žalobcovu pobytovou historii včetně jím páchané trestné činnosti. Konstatoval, že žalobce v ČR opakovaně porušoval právní předpisy, opakovaně se nacházel ve výkonu trestu, a to celkem třikrát. Naposledy v letech 2020 – 2024. Dále žalovaný uvedl, že žalobce od roku 2019 nedisponuje platným cestovním dokladem. Žalovaný podotkl, že žalobce se sice údajně měl dle svého sdělení snažit komunikovat s ambasádou, avšak neúspěšně, kdy toto tvrzení považoval žalovaný nadto jako účelové. Z jednání žalobce je dle žalovaného zřejmé, že nehodlá dodržovat uložené povinnosti ohledně vycestování.
23. K možnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce tuto povinnost plnil. Poukázal na to, že žalobce sdělil, že v současné době nemá žádnou stálou adresu, kdy bydlí na různých adresách v Praze, a to na ubytovnách, hotelích či na ulici, když není jiná možnost. Dále žalovaný uvedl, že zjistil, že poslední žalobcová platná a oficiálně hlášená adresa byla z roku 2016, žalovaný měl s ohledem na tyto skutečnosti za to, že žalobce může adresu pobytu kdykoli změnit a může se stát nekontaktním, k tomu žalovaný poukázal rovněž na to, že žalobce tak může jednat i z důvodu, že mu byla uložena povinnost vycestovat a ví, že se zde nachází neoprávněně. Dle žalovaného je reálné, že by se žalobce uloženému vycestování vyhýbal. Žalovaný doplnil, že žalobce též sdělil, že na území ČR nemá žádný majetek.
24. Také možnost aplikaci zvláštního opatření dle písm. b) daného ustanovení žalovaný vyloučil s tím, že žalobce sdělil, že nemá žádné finanční prostředky. Žalovaný neshledal jako možné ani uložení zvláštního opatření dle písm. c) a d) citovaného ustanovení, neboť dle žalovaného žalobce nectí zákony ČR, nelze očekávat, že by byl schopen řešit svou situaci a vycestovat. Žalobce neskýtá dle žalovaného záruku, že bude dodržovat uložené povinnosti.
25. Soud k tomu uvádí, že žalovaným byly zohledněny veškeré žalobcem sdělené skutečnosti, nicméně ty ve spojení s jeho pobytovou historií na území ČR možnost uložení zvláštních opatření zcela vyloučily. Z dosavadní pobytové historie žalobce na území ČR je jednoznačně zřejmé, že žalobce se zde opakovaně dopouštěl porušování právních předpisů, za což byl mj. opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy trestná činnost byla i důvodem odnětí dříve uděleného pobytového oprávnění – trvalý pobyt. Ze sdělení žalobce uvedených při podání vysvětlení plyne, že se o své pobytové záležitosti příliš nezajímal, kdy sice sdělil, že podal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, ale z důvodu, že byl ve výkonu trestu, nevěděl, jak dopadla jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany. I kdyby bylo pravdivé jeho tvrzení, že se opakovaně pokoušel komunikovat s ambasádou ohledně vyřízení cestovního dokladu, který mu měl být odcizen, doklad se mu vyřídit nepodařilo a z ničeho neplyne, že by se jakkoli dále snažil řešit svůj pobyt. Dlouhodobost pobytu žalobce je pak sama o sobě zcela irrelevantní, nadto je třeba ji vnímat právě v kontextu žalobcovy opakované trestné činnosti. K tomu soud také dodává, že žalobce v žalobě uvedl,

že na území ČR trestnou činnost nepáchal, kdy však jde o nepravdivé tvrzení. Toto tvrzení navíc nekoresponduje s dřívějším vyjádřením žalobce při podání vysvětlení, kdy sdělil, že byl v ČR opakovaně odsouzen za majetkovou trestnou činnost, kdy naposledy byl propuštěn z výkonu trestu v roce 2024, přičemž mj. též sdělil, že tehdy měl vidět svou dceru.

26. Žalobce žalobě uvedl, že by považoval za vhodné, aby mu bylo uloženo zvláštní opatření dle psím. a), c), či d), uvedeného ustanovení, nicméně není zřejmé, jak by si žalobce uložení takové opatření vůbec představoval, neboť žalovanému opakovaně do protokolu sdělil, že nemá v ČR žádnou stálou adresu pobytu a k povaze svého bydlení pouze dodal, že když je to možné, přespává na různých ubytovnách, když nikoli, spí na ulici. Je tedy zjevné, že žalobce nemá žádnou adresu, na které by se mohl nacházet za účelem pobytové kontroly či se hlásit policii. Taktéž možnost použití finanční záruky byla pro absenci finančních prostředků žalobce vyloučena, ostatně její neuplatnění žalobce ani nenamítá.
27. Soud sdílí názor žalovaného o neúčelnosti zvláštních opatření včetně toho, že zde nebyla ze strany žalobce v žádném případě dostatečná záruka, že by směřoval své kroky k realizaci správního vyhoštění, kdy naopak svůj neoprávněný pobyt na území ČR dále prodlužoval, aniž by se snažil jej jakkoli řešit a toliko pobýval na ubytovnách či na ulici, přičemž neoprávněný pobyt jako takový byl zjištěn poté, co byla na žalobce přivolána policejní hlídka pro podezření z krádeže, kdy toto podezření se sice nepotvrdilo, ale bylo zjištěno, že se zde žalobce nachází neoprávněně. V případě žalobce zde bylo dáno riziko, že nevycestuje a zajištění bylo dle soudu zajištění přiměřeným opatřením. Na uvedených závěrech nemění nic ani skutečnost, že se žalobce nacházel opakovaně ve výkonu trestu. Správní vyhoštění mu bylo uloženo v roce 2019.
28. Co se týče namítaných rodinných vazeb, byly tyto ze strany žalovaného taktéž zohledněny, přičemž žalovaný nim uvedl, že žalobce je rozvedený a má jednoho syna, který je již dospělý, dále má dceru s Českou. Žalovaný dále uvedl, že dcera žalobce se narodila v roce X, přičemž žalobce se opakovaně nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, neměl tedy s dcerou kontakt. Sám dceru navštěvuje pouze občas, matka dcery nechce, aby se navštěvovali a žalobce dceři pouze občasně přispívá peníze. Žalovaný též konstatoval, že žalobce nemá zázemí, kde by mohl se svou dcerou pobývat. Dle žalovaného by si proto měl nejprve žalobce řádně upravit svůj pobyt a poté rozvíjet své vztahy s dcerou, dále poukázal na možnosti komunikačních prostředků na dálku, kdy s dcerou může být žalobce v kontaktu tímto způsobem. Žalovaný dodal, že žalobce nemá na území žádný majetek a nijak se nezapojuje do veřejného dění.
29. Soud konstatuje, že možný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince ve vztahu jeho vycestování je primárně předmětem posouzení v řízení o správním vyhoštění, nikoli řízení o zajištění, kde nemá žalovaný natolik velký časový prostor, aby se do detailu zabýval veškerými skutečnostmi soukromých vazeb daného cizince. Přesto je i tak potřeba v rámci možností rodinné vazby posoudit i v rozhodnutí o zajištění, což také žalovaný učinil.
30. Soud k tomu uvádí, že žalobce při podání vysvětlení zmínil, že na území ČR má syna a dceru, přičemž dcera má být na vozíku. Žalobce ve vztahu k této dceři také uvedl, že by se o ni zde chtěl starat, avšak matka dcery mu nechce umožnit kontakt, proto poté, co byl propuštěn z vězení, dceři alespoň předal částku 7 000 Kč. Dále žalobce uvedl, že jeho vycestováním by bylo zasaženo do rodinných vztahů včetně finanční podpory rodiny.

31. Z uvedeného je zjevné, že žalobce nezmínil ke svým rodinným vazbám žádné mimořádné skutečnosti. Soud považuje za podstatné předně to, že žalobce se po značnou dobu nacházel ve výkonu trestu, čímž sám zapříčil, že byl od svých rodinných příslušníků opakovaně odloučen. Obdobné platí ve vztahu k žalobcovu tvrzení tom, že mu nebude po vycestování umožněno finančně podporovat rodinu, neboť ani z výkonu trestu tak žalobce činit nemohl. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že má dceru na vozíku, nemůže na závěrech žalovaného nic změnit, neboť o tuto dceru se stará její matka, kdy žalobce dle svého sdělení toliko byl schopen dceři občasné přispívat penězi. Z ničeho neplyne, že by péče o dceru měla vyžadovat žalobcovu přítomnost. Tvrzení, že žalobce trpí psychickými problémy, sdělil poprvé až v žalobě, proto se jimi žalovaný nemohl nijak zabývat, kdy žalobce tuto skutečnost rovněž nijak nedoložil, naopak dříve výslovně žalovanému sdělil, že je zdravý. Absence zázemí ve vlasti rovněž není důvodem, který by představoval překážku vycestování.
32. Nedůvodná je rovněž námitka, že se žalovaný nedodatečně vypořádal se situací v zemi původu žalobce, kde se zhoršila politická a bezpečnostní situace a žalobce se obává, že by musel na frontu, přičemž též uvedl, že je válečný veterán.
33. Soud k této námitce uvádí, že co se týče hodnocení bezpečnosti návratu dotyčného, je toto podstatné především z hlediska rozhodování o správním vyhoštění žalobce, neboť žalovaný v řízení o zajištění cizince nemá adekvátní časový prostor pro posouzení všech skutečností týkajících se situace v dané zemi a překážkám vycestování z tohoto důvodu. Samotným rozhodnutím o zajištění není žalobci ukládána povinnost vycestovat. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018 – 25, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů stěžovatelem (i krajským soudem) citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený.“*
34. Žalovaný ohledně možnosti realizace správního vyhoštění z hlediska možného návratu žalobce do domovského státu poukázal na závěry z rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 6. 3. 2019. Dále se vypořádal se samotnou realizovatelností vycestování žalobce z hlediska dopravní obslužnosti. Soud připouští, že závěry žalovaného mohly být aktuálnější, nicméně tato skutečnost není sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žalovaný při hodnocení překážek vycestování vycházel z tvrzení žalobce sdělených při podání vysvětlení, kdy obavy z možného nástupu na frontu žalobce nezmínil. Při podání vysvětlení toliko uvedl, že v Arménii již dlouho nebyl, Arménie je ve válce s Ázerbájdžánem, nebezpečí mu hrozí v tom smyslu, že dochází k ostřelování území, kde žil, jinak jeho osobě asi nic nehrozí. Přestože z těchto informací plyne, že žalobce jistě obavy z návratu do vlasti v souvislosti s tamním konfliktem uvedl, nesdělil žalovanému nic o tom, že by se měly jeho obavy týkat nástupu na frontu a neuvedl ani jiné obavy, které by měl mít přímo ke své osobě. Žalobce až v žalobě poprvé zmínil, že je válečný veterán a vyjádřil výslovně obavy z toho, že by musel jít na frontu. Přestože žalovaný nevycházel ze zcela aktuálních informací, jak by bylo v daném případě na místě, ale odkázal na závěry z rozhodnutí z roku 2019, má soud za to, že s přihlédnutím k tvrzením žalobce, která uvedl při podání vysvětlení, z ničeho

nevyplynulo, že by žalobce měl mít z návratu do vlasti takové obavy, které by mohly mít vliv na závěr o jeho možném vycestování do vlasti, zejména pokud obavy žalobce mohou být vyřešeny vnitřním přesídlením v zemi původu, neboť ozbrojený konflikt se týkal pouze oblasti Náhorního Karabachu, přičemž v současné době tento ozbrojený konflikt, kromě pohraničních izolovaných přestřelek, zde již od 10/2023 netrvá z důvodu úspěšné ofenzívy armády Azerbájdžánu (např. <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/svet/konci-mise-ktera-selhala-ruske-sily-opousteji-nahorni-karabach-348291>).

35. Námitka ohledně nedostatečně odůvodněné stanovené délky zajištění žalobce je rovněž nedůvodná.
36. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020 - 48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“*
37. Aby bylo možné přistoupit k zajištění (prodloužení zajištění) za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“*
38. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.

10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.). Rozhodnutí žalované je v části týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K uvedenému právnímu názoru dospěl zdejší soud i při vědomí, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze jí ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv stěžovatele, jemuž bylo v důsledku zmíněné vady rozhodnutí žalované znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.“

39. Přestože odůvodnění žalovaného neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků, soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobce postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 90 dnů. Posouzení žalovaného bylo také nutně limitováno časovými možnostmi řízení, proto namítá-li žalobce obecnost či stručnost, je též třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.
40. Žalovaný uvedl, že zajištění v délce 90 dní bylo zvoleno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil svůj cestovní doklad, poukázal žalovaný na nutnost opatřit žalobci cestovní doklad náhradní. Pro tyto účely bude nutné nejprve ověřit totožnost žalobce, kdy žalovaným byl tento postup ověřování upřesněn tak, že bude třeba se dotázat Interpolu a zastupitelského úřadu příslušného státu. Pro tyto účely bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Ta bude poté zaslána ŘSCP a společně s dalšími podklady zaslána na příslušný zastupitelský úřad. Poté bude správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, kdy doba této reakce je různá. U států třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dnů. Rovněž bylo přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. Dále ŘSCP komunikuje s domovským státem cizince o jeho zpětvzetí. Doba těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na uvedené skutečnosti shledal žalovaný jako přiměřenou délku zajištění 90 dnů. Žalovaný rovněž konstatoval, že existuje reálný předpoklad vyhoštění.
41. Součástí spisu je dále poučení o možnosti využití dobrovolného návratu ze dne 30. 3. 2024 a dále žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ze dne 30. 3. 2024, tedy obojí ze dne zajištění.
42. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 90 dní ze skutečnosti, že bude třeba vyřídít náhradní cestovní doklad, a poté bude moci být přistoupeno k samotné realizaci

správního vyhoštění. Žalovaný popsal jednotlivé očekávané kroky, které budou činěny ze strany příslušného orgánu za účelem realizace vycestování žalobce. Z ničeho nevyplynulo, že by vycestování žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Byly zohledněny poznatky z praxe žalovaného. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci správního vyhoštění.

43. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud uvádí, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Rozhodnutím o žalobě je fakticky rozhodnuto i o odkladném účinku.
44. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. 4. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

